

[Aksel Larsen.]

trang til for kortheds skyld at gentage, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde under en debat her i tinget for et år siden: at man må være klar over, at disse opsparingspræmieringer eller, som det kaldes, opsparingsfremmende foranstaltninger udelukkende tilsigter at skaffe skattelettelse for visse skatteydere på andre skatteyderes bekostning. Der er en meget ringe reel privat nyopsparing i dem, og det er aldeles urigtigt, at det er noget, der er indført for særlig at gavne lønmodtagere, eller som særlig gavner lønmodtagere. Hvis der er nogen, der virkelig er i stand til at spare op og udnytte disse foranstaltninger, gør de det, fordi de har evnen, ikke fordi de har viljen til opsparing; men de mange, der ikke har evnen, men kun viljen, er afskåret fra at udnytte dem.

Hertil kommer imidlertid, hvad enhver ved, og hvad vi i sin tid fik konstateret ved materiale fra finansministeriet, at den væsentlige del af disse opsparinger er fiktive, og i det omfang de er reelle, kompenseres de ved de skattelettelse, som staten og kommunerne må give de pågældende, så det altså er staten og kommunerne, der sparer op på folks private konti.

Jeg kan ikke se nogen grund til at beholde dette. Det er muligt, vi her kommer til at acceptere en totrinsraket — jeg vil ikke anbefale det, men det er muligt, vi kommer til det — så man hidfører en forenkling, om jeg så må sige, en social retfærdiggørelse derved, at der ikke gives nedslag i indtægten. Men jeg så helst, at ordningen blev totalt fjernet. Jeg tror nok, der er opsparingsvilje i det danske folk i det omfang, man har evnen dertil, og jeg tror, at den vil blive stimuleret gevaldigt, hvis man kunne bremse inflationen, og endvidere hvis man gjorde det lettere for folk at komme til at spare op til visse konkrete formål. Her vil jeg lufte mit partis gamle tanke: om vi dog ikke kunne få oprettet en postsparekasse herhjemme; så ville det blive langt lettere at få det, jeg kalder almindelige dødelige, til at spare op, end hvis de skal løbe hen i en bank, som oven i købet kun har åbent på ubekvemme tider.

Videre er der afskrivningsreglerne; men her har finansministeren i sin fremsættelsestale efter min mening sagt tilstrækkeligt om, hvor han vil sætte ind i første række. Det

drejer sig om at få sat en stopper for de såkaldte statuskøb og også om at få reguleret afskrivningsprocenterne nedad på visse andre områder, hvor man nok kan tale om vildskud, hvor afskrivningsmulighederne udnyttes i strid med deres egentlige hensigt, hvor de nemlig udnyttes i det væsentlige med det formål at skaffe de pågældende en skattelettelse.

Parcelhusejerne har jeg allerede haft lejlighed til at tale meget om, men jeg vil tillade mig at gentage: det er faktisk urimeligt, at staten gennem sin skattelovgivning præmierer folk, fordi de bor på en bestemt måde, medens den siger til andre mennesker, der bor på en anden måde: I skal ingen præmiering, ingen skattelettelse, have. Reelt vil det jo sige, at man lægger en skattebyrde på disse andre, nemlig lejerne. Jeg mener derfor, vi må stræbe efter at få hele dette system afskaffet og få gjort boligen skattevæsenet uvedkommende, såvel i positiv som i negativ betydning.

Jeg er klar over, at på grund af folketingets forsyndelser, ja, jeg må måske love til at lade, som om jeg har kløe i skulderbladsregionen, og sige: på grund af folketingsflertallets forsyndelser har bygningen og erhvervelsen af parcelhuse jo taget et sådant omfang i de senere år, at der vel er hundredtusinder af familier, der sidder for en meget stor boligudgift til parcelhus og kun kan klare det, fordi de får skattelettelse, og hvis man afskaffede det hele på én gang, ville mange af dem blive jaget fra hus og hjem, og det kan man jo ikke. Også her er det folketinget, der er synderen; det er ikke i særlig grad dem, der bor i husene. Men det er ganske vist heller ikke dem, der reelt har tjent på det; det er grund- og husspekulanterne, der har tjent på det.

Men man kunne jo dog indrette sig på, at systemet skal afvikles over en årrække — en ret lang årrække — for de nuværende parcelhusejere og -beboere, men at man skulle sige, at fra en bestemt skæringsdato får nyerhvervede parcelhuse ikke denne skattelettelse, altså for dem bliver ejendomsskemaet afskaffet. Man begår ikke herved nogen uretfærdighed, og man vil opnå den praktiske virkning, at grundpriserne vil blive tvunget ned, for man kan simpelt hen ikke sælge husene så dyrt, som man kan, når man kan lokke eventuelle